

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Conformationem humanæ voluntatis cum divinâ summum vitæ
bonum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Ne mirare, Lector, sexcenta talia in rebus gestis Divorum reperiri. Nota sunt praesentia illa, Moysis baculus, Eliae pallium, scipio Eliae, semicinctia Pauli, umbra Petri. Certe hi tales viri sceptrum à Deo obtinent in res creatas, pro quo illi quod optimum habent, voluntatem dant. Hac mutationis lege homo sic agit cum Deo tanquam si diceret: Domine; omnem ego voluntatem meam tibi trado: Deus, & ego tibi sceptrum meum, ut imperes bestiis, ut domineris in mare, ut sis denique Deus aliquis in terrâ. Neque enim liberalitate superari vult benignissimus Creator: quisquis ipsi dat quod habet charissimum, nec ipse huic negat quod habet excellensissimum, hoc est, in omnia dominari. Et uti olim Alexander rex, de sibi charissimo Ephelione dixit: Non errasti, nam & hic Alexander est: ita de homine qui divinae voluntati devotissimus est, dici potest, Nam & hic Deus est, certe per intimam voluntatis unionem.

Praeforum Patrum res gesta agricolam fuisse memorant, cuius ager fertiliores plerumque segetes tulerit quam viciorum. Qui id fieret, rogatus à vicinis. Non esse quod mirentur, respondit, sibi optimè convenire cum celo, nec aliam unquam tempestatem esse quam qualem optaret. Irident illi, & negant id posse fieri. Imò verò, ait iste, ad vortum meum respondet celi gratia. Nam ego nunquam alias tempestatibus commutationes volo, quam quas vult Deus. Cum igitur divinum velle, sit & meum, uberioribus mihi fruges provenire voluit Deus quam vobis, quibus plerumque cum celo & Dei voluntate malè convenit. Nimirum Deus, uti olim, uniusquisque voluntati suorum deservit.

§. III.

Pharaoni regi populus Israël supplicem libellum per Moysen porrexit olim his verbis: Deus Hebraeorum vocavit nos, ut camus viam trium dierum in solitudinem, & sacrificemus Domino Deo nostro. Viam ad caelum plerique ajunt esse viam trium milliarii. Primo quidem milliarii via dicitur PYRGANS, altero ILLVMINANS, tertio VNIENS: hac quidem viâ proximè Deum venit, cum divinae voluntati arctissimè adstringitur humana. Christus per Lucam: Nemo bonus, inquit, nisi solus Deus. Ex hoc fonte sanctorum Patrum & Theologorum effatump est istud: Sicut intellectus divinus regula est totius VERI, nec falli potest: ita voluntas divina regula est totius BONI, nec distorqueri potest. Atque uti fieri non potest, ut sit aliquid conforme intellectui divino, & non VERVM: ita nihil esse potest divinae voluntati conforme, quod non sit BONVM. Optimè Chrysostomus: Quod sit iuxta Dei voluntatem, inquit, quamvis videatur improbum esse, tamen omnino Deo gratum est & acceptum. Contra, quod sit praeter Dei voluntatem, ac secus quam ille vult fieri, quamquam existimatur acceptum Deo, tamen est omnium pessimum & iniquissimum.

Hujus rei specimen suggerunt Regum fasti. Propheeta regem Achabum divino jussu reprehensus, quod Syria regi, quem bello ceperat, contra Dei voluntatem pepercisset, ne tamen primâ fronte agnosceretur reprehensor, accedens socium: In sermone Domini, inquit, percutite me. Noluit ille; religioni enim sibi duxerat prophetam vulnerare. Sed mox decretum audiit formidabile: Recedes à me, inquit vates, & percutiet te leo. Factum, ut praedixit. Ergo alium adiens propheta; Percutite me, inquit. Percussit ille prophetam, & vulneravit: Quod non tantum impune fecit, sed ob id laudem meruit. Quid hoc absurdum, inquit Chrysostomus, fieri possit? Qui percussit prophetam, ex asit incolumis, qui pepercit, dedit penas. Tanti est divina voluntatis regulam sectari, vel aspernari. Cuiusque voluntas divina innoscit, nefas ei jam ulterius quaerere. Cur hoc ita? Omnium causarum loco est, Deum ita velle.

Ergo tutissimum Christianae perfectionis fastigium

A est, divinae voluntati se quam integerrimè addicere, & definire suum esse, ut possit fieri Dei.

CAPVT V.

Conformationem humanae voluntatis cum divina, summum vitae bonum esse.

Prodigi adolescentis frater, acerbè admodum tulit decoctorem patrimonii epulo tam lauto excipi. Idcirco injuriam sibi hoc interpretatus, paternas aedes ingredi recusavit. Pater plenissimus humanitatis, homini pacando egressus cepit rogare, ne die illâ hilaritatem dissensione temeraret. At ille in os patri objiciens: En, inquit, contra voluntatem tuam nil unquam egi; servo me uteris, dum vivo, & tamen nec semel quidem vel olim hircum mihi dedisses, ut cum amicis hilarius cenarem, adeò tibi sordentem ea obsequia. Sed postquam inobediens tuus filius, ille lucro, ille gurges patrimonii & vorago, qui omnia cum mulierculis abligurivit, domum rediit, mox omnia pretiosa domus eruuntur, velut in gratulationem rei tam bene gesta. Quis non indignetur? At verò pater optimus, ut tranquillaret stomachantem: Fili, ait, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt. Luc. 15. An nescis quod aequè sis dominus in domo, atque ego? v. 31. uno marsupio utimur: mea facultates tuae sunt. His deum mitigatus ingredi domum sustinuit.

Benignissimus Deus hominem suae voluntati devotum sic conservat, his excitat: Tu semper mecum es, tu es in intellectu meo, in memoria, tu es in voluntate mea: te semper aspicio, singulari te gratiâ complector: Omnia mea tua sunt; meum calum, Angeli mei, imò unigena meus Filius tuus est, quin imò ego ipse tuus sum eròque tuus. Ego ero merces tua magna nimis, per omnem aeternitatem. Gen. 15. v. 1.

Neque hoc satis amanti sumo Patri, sed ut norit divinae voluntati devotus homo, quantâ gratiâ polleat apud Deum, dat insuper eam potestatem multis, ut ea faciant quae divinis solum viribus fieri possunt. Opera quae ego facio, inquit Christus, & ipse faciet, & majora horum faciet. Certè tales eam obtinent gratiam, quâ norint regere seipsos, & in appetitiones suas maximam habere potestatem. Hoc illud Dei sceptrum est, uti diximus, hac amantissima promissio, hic continuus cum favore affectus. Cum homine Deus divisum velut imperium habet, cum omnia, quae Dei sunt, & hominis sunt; etiam Deus ipse. Paulus affirmatissimè: Omnia, inquit, vestra sunt &c. sive Mundus, sive vita, sive mors, sive praesentia, sive futura, omnia enim vestra sunt: vos autem Christi, Christus autem Dei. VESTRA sunt, nondum quidem possessione, sed usu & sine; omnia enim eò condita, ut saluti vestrae subserviant. Mundus est vester cum rebus creatis omnibus, hac enim omnia corpori animoque ancillantur: Vestra est vita, ut eam unicae Dei voluntati impendatis: Vestra est mors, ut per eam velut januam transeatis in paradysum: Vestra sunt praesentia, tam prospera quam adversa, quia his utimini ad virtutem: Futura quoque vestra sunt, quia his fruimini ad voluptatem. Vobis omnia cooperantur in bonum, Desiderium cordis vestri tribuit vobis Dominus. Rom. cap. 8. v. 28. Psal. 20. v. 3.

§. I.

Gloriabatur olim Themistoclis filius omnem Atheniensium Rempublicam à se gubernari: hoc enim omnes cives velle quod ipse velit. Mirantibus audacissimum juvenis dictum, subiecit: Quod ego volo, illud & mater mea vult (filium enim illa tenerimè amabat) quod autem mater mea vult, hoc idem vult & pater meus Themistocles, quidquid verò placuerit patri meo, id continuo placere Athenis jam compertum est. Hinc, inquit, Atheniensis Respublica ad meum imperium componitur.

componitur. Ita prorsus & meliori jure rectissima voluntatis homo dixerit: Quod ego volo, hoc vult omnis celestis exercitus. Nam quod ego volo, id vult Deus (ego enim nil unquam volo, nisi quod Deus) quod autem Deus vult, hoc omnes Beatorum, hoc universi Angelorum ordines volunt. Huic pater suavisimum illud ingerit: *Omnia mea tua sunt.* Solum improbi etiamnum rebelles sunt. Sed erit cum ipsi subduntur iustis: Et dominabuntur eorum iusti in matutino. Dum hujus vite nox est, ingentia patrantur scelera, & latent; divina voluntati certatim contradicunt, & tacet Deus. *Ad in matutino.* Orbis supremo die, quo cuncti reviviscunt, Tunc dominabuntur eorum iusti: & auxilium veterascent in inferno à gloria eorum: omnis improborum potentia velut defloccata veltis consumetur. Tunc ex integro dicitur: *omnia tua sunt.* Verissime Paulus: *Qui autem adheret Domino,* inquit, *unus spiritus est,* per hanc voluntatis consensionem, à qua homo tranquillitatem conscientiae & omnem vitae sanctitatem haurit, ut semper vigeat vireatque.

Luc. c. 15.
v. 31.
Psalm. 48.
v. 15.

1. Cor. c. 6.
vers. 17.

Brocard. in
sua Pala-
stina mibi
pag. 307.

Luc. c. 11.
vers. 27.

Rem miram narat Brocardus de locis Palaestinae, graviter asserens, nihil à se commemorari, quod non ipse oculis viderit. Ergo, ante portam Hierosolymorum, inquit, locus est ad teli jactum ab urbe distans, ubi Christus peroravit ad plebem: eodem hoc loco lapis monstratur, in quo, velut in cathedra stetit illa mulier, quae sub mediâ Domini concione exclamavit: *Beatus venter qui te portavit.* & *libera quae succipit.* Clivus hic arenis nunquam integitur, licet illic arenae velut nives vento agitata omnia involvant. Accedit & hoc: Aestate & hieme praesignem virorem retinet campestris hic locus, praerogativa singulari. Huic colli semper virenti simillimum eum dixerim, qui divinam voluntatem in cordis penetralia sic recipit, perinde si dicat: Tu mihi, mi domine, hic concioneris velim; te audiam. Tam bona mens arenarum ærumnarum fluctibus nunquam sepelitur, nec potest tam bonae mentis homini unquam esse tam male, quin dicat: Domine, desceat me tractas, & nimium mihi parcis; graviora meritis sum. Sentio quidem hanc quantumcunque leviam, non tamen quid ego sentiam, sed quid tu velis attendo: & quia haec ita fieri permittis, ego nec quidem hiscere contra habeo: placet mihi, quidquid tibi placere video: decretis tuis omnibus contentissimus, ad omnes nutus tuos paratissimus sum: Jube, impera, discerne, muta, prout vis. Nimis ego incertus sum & impius, si tibi moderari postulem, aut rerum gerendarum modum constituere. Hunc talem hominem omnis infortunii comitatus nunquam expugnaverit; nullius rei jactura illum à Deo avulserit; hac parte insuperabilis est aestate & hieme; tam rebus adversis quam prosperis viret.

§. II.

4. Reg. c. 10.
vers. 15.

DVx belli Jesu occurrentem sibi Jonadabum familiariter affatus: *Numquid est cor tuum rectum,* inquit, *sicut cor meum cum corde tuo?* Et ait Jonadab: *Est. Si est,* inquit, *da manum tuam, qui dedit ei manum suam.* At ille levavit eum ad se in currum, disce, ad eum: *Veni mecum.* Quod Jehu, hoc & Christus Rex Orbis universi fecit: venit in Samariam, quae vel ipso nomine Mundum spinis horrentem designat: huc autem ideo venit, ut omnem impij Ahabii serpem & Baalis sacrificulos deleteret, hoc est, Superbiam, Luxuriam, Idololatriam & omne genus peccati eliminaret. Hic Jonadabum Christus reperit, bonae voluntatis hominem, quem interrogans: *Numquid est cor tuum rectum,* ait, *sicut cor meum cum corde tuo?* Si est, da manum tuam & ascende in currum meum, & veni mecum. Huic Deus dextram gratiae suae porrigit, hunc in altum voluntatis suae currum attollit, cum hoc vehitur. Nam: *Veni mecum,* inquit, ducam te per viam Crucis: haec est ipsissima via ad vitam eamque aeternam. Ne formida: juxta me sedes, prolabi te non sinam, sed hoc calle perducam ad caelum, veni mecum, ut semper sis mecum,

Via crucis
est via ad
aeternam
vitam.

& juxta me. Hic ille tantissimus in Orbe locus, quem supra modum ambiens Jobus: *Pone me,* inquit, *juxta te.* & *libera me,* inquit, *manu tua.* Durabo & mille idus exibo, à tuâ manu securissimus. Ubi in hunc divinae voluntatis currum pervenerit homo, facile illi est in intimam cum Christo familiaritatem sese insinuare, imò & Christi cognatum fieri, & propinquitare primâ conjunctum, Christo asseverante: *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in caelestis, ipse meus frater, & soror & mater est.* Exclamavit hic non immerito Euthymius. *O admirandum tantae virtutem, quae ad se accedentes ad tantum extollit honorem, ut ipsos Christum faciat esse cognatos? Revera summum vitae bonum est, humana voluntati cum divina conjunctio.*

Vir sanctus, dicere solebat: *QVID QUID VIS,* hoc est. Quippe tantarum virtutum est voluntas nostra divinae conjuncta, ut quidquid ferio totaque intentione volumus esse, hoc sumus. Nemo ardentius vult esse submissus, patiens, verecundus, aut etiam liberalis, qui non is ipse sit quem se esse cupit. *Quidquid vis, hoc es.* Addit idem ille: Si magna facere, aut largiri non possis, magnam salutem habeto voluntatem: eamque extendere ad immensam. Pauper es? ejus tamen animi esse potes, ut si opes suppetere, eas liberalissimè in egenos esse partiturus. Exiguarum virtutum es? ita tamen offerre te potes, ut si tibi mille sint animae, capita mille, mille tamen animas, capita & vitas mille pro Christo prodigere detrectaturus non sis. Afflictus es, & miser tibi videris? junge voluntatem tuam divinae, & felicissimus eris. Ille verè misertus est, qui seipsum nequit regere, de quo vitia, velut de Homero civitates, ligant, ejusmodi sunt: qui turpissima vicissitudine modò Ambitionis, modò Avaritiae; jam Iræ aut Invidiae, jam Ebrietatis aut Luxuriae servit, vix unquam suus est, multò minus Dei, quia nunquam Rexin seipsum. De Hercule canit Poëta:

Omnia cum domuit, Veneri servivit & Ira.

Idem pœne de tali affirmes: Omnia licet habeat, seipso caret. Non suus est, sed Pecunia, sed Libidinis, sed plurimorum vitorum servus est. O quare melior est pauper, qui viro forti, & qui dominatur animo suo, expugnatore suorum vicissim? Si vis omnia tibi subjicere, subjice te divinae voluntati: multos reges, si te regat voluntas divina.

§. III.

DEus omni ævo habuit inter homines, quos sibi delectaretur, quibus amicos & familiares, quibus intime uteretur, quibus plurima suorum arcanorum panderet, in quorum se consuetudinem quotidianis favoribus immergeret. Inter quos aliqui velut primae admisionis sunt, alii secundae, tertiae istius, hoc est, alii aliis Deo conjunctiores: nos ejusmodi homines, Sanctos vocamus. Seneca ait: *Inter bonos viros ac Deum, inquit, amicitia est, conciliant virtute. Amicitiam dico: imò etiam necessitudo & similitudo: quoniam quidem bonus ipse tempore tantum à Deo differt, discipulus ejus emulaturque, & vera progenies.* Aut sumus certe, aut esse possumus. Nostram hac in parte ignaviam merito castigans Epictetus: *Si Caesar,* inquit, *te adoptasset, quis supercilium tuum ferret? Num cum Dei filius sis, non te astimas & attollis?* Certè, mi senex, sumus, sed adoptione, quam si perdere nolumus, sanctimoniam vitae servamus. Porro ad hanc vitae sanctimoniam proximus gradus est, totum in omnibus divinae voluntati addicere: is autem majorem vitae sanctitatem acquirit, qui altius in divinam voluntatem descendit. Eapropter beatissimus Paulus hoc unice in suis desiderans: *Non cessamus inquit, pro vobis orantes & postulantes, ut impleamini agnitione voluntatis ejus.* Non satis ei est, voluntatem divinam à suis agnosci, sed impleri eos cupit hac agnitione: vult illos in divinam voluntatem quam profundissime de-petrasceret, in omnigenam virtutum studio eos quam plurimum, idque sine difficultate profecturos.

Quam

Quam autem æquum est, ut homini placeat, quod Deo placuit ab æterno: Harpalus cum filium suum epulatus fuisset, & Atyages Rex, qui illas epulas instruxerat, reliqua filii membra, caput, brachia, pedesque proferri iussisset, interrogassetque: *Et quomodo tibi hæc placeant?* Respondit: *Quidquid facit rex, illud mihi placet.* Ah miser! tanti est hominem exuere, ut pecudi placeas?

Quin potius nos Christiani ad omnia, hoc unum pronunciamus? *Quidquid facit Deus, illud mihi placet.*

Romana olim adulatio libellis supplicibus, qui Cæsari tradebantur, subscribere solebat: *Numini Majestatis, tua devotissimus.* Libellos supplices tradunt Christiani cum orant. Quin ergo suis quisque cum orationibus, tum etiam operibus, hanc clausulam adiungit semper: *Tuo, mi Deus, Numini voluntati que devotissimus.* Voluntatem suam omnem divinæ devovere, & obligare quam arctissimè, summum vitæ bonum & verè cælum extra cælum est, ut jam demonstrabimus.

CAPUT VI.

Conformationem humanæ voluntatis cum divinâ cælum esse extra cælum, & veram vitæ beatitudinem.

Beatus es, & bene tibi erit, quisquis hanc propriæ voluntatis cum divinâ conformationem perfectè attigerit, omniâque velut de manu Dei cupide amplexatus fueris: hæc tua in hoc Orbe inferiore beatitudo erit; frueris perenni quodam gaudio, & lætitiâ non multis notâ: hæc enim felicitate fruuntur homines intimâ familiaritate Deo conjuncti: *Beatus es, & benetibi erit.* Certum siquidem Paulinum illud: *Non est regnum Dei scia & pax, sed iustitia, & pax, & gaudium in Spiritu sancto; qui enim in hoc servit Christo, placet Deo, & probatus est hominibus.*

Uti autem in cælo nulla est vicissitudo, nullum (sic loquar) Heri aut Hodie, sed continuus quidam sibi que semper simillimus æternæ voluptatis affluxus, isque invariabilis, & nunquam non simul totus: *Quoniam mille anni ante oculos tuos tanquam dies hesterni qua præterit.* Ita & ii qui hanc suæ & divinæ voluntatis unionem adepti sunt, jam pæne immutabiles, quidquid ærumnosæ vicissitudinis intercurrit, rationis imperio premunt: Omnis eorum gustus & oblectatio est Dei beneplacitum; exultat hinc inquierudo atque turbatio, quarum alioquin aliæ atque aliæ sine numero quotidie nascuntur. Voluntas illorum à Dei voluntate sic suaviter sopita est, ut, cum videant à Deo proficisci universa, sanctissimamque ejus voluntatem in omnibus impleri, molestiæ ipsæ ærumnæque particulam gaudii secum afferant; quia in his ipsis molestiis ærumnisque divinam voluntatem reperiunt, & certius quam in rebus secundissimis. Ita quietem illorum altissimam si fortè quid incurrat, nihil est certè quod evertat. *Qui confidunt in Domino, sicut mons Sion non commovebitur in æternum.*

§. I.

Hæc illa est causa serenissimæ pacis quâ prisci placebantur, ac veluti beabantur. Non deerant illis variarum ærumnarum acervi: morbi sæpissimè divexabant corpus, animus ægritudines incurfabant. Nam quò quis sanctior, hoc plerumque afflictior. Unde illis ergo tam æquabilis serenitas animi, tanta etiam in fronte oculisque constantia & hilaritas? tam perenne Pascha & quasi sabbatum ex sabbato? Non ab alio sanè quàm à perfectissimâ sui ipsius in divinam voluntatem oblatione. Vano & retulo ruit imperium in eum omnis calamitas, quem sic præmunuit divina voluntas. *Non contristabit iustum, quidquid ei acciderit.* Jam tunc igitur sanctus-

Tom. I.

A fimi illi viri felices erant, ac beati: nam in rebus omnibus Dei voluntatem & agnoscebant, & venerabantur, idèoque in hac unâ conquiescebant, lætabantur, epulabantur.

Nec prisci Philosophi hoc ignorarunt, à quibus sic *Laërtius* in definitum: *Esse hoc ipsum Beati hominis Virtutem, Zenone.* cum omnia sunt conformiter consentienterque *Dæmonis* sive Genio, qui singulis adest, atque id ex arbitrio & voluntate supremi Gubernatoris. *Epictetus* insignis. *Epict. lib. 2. simè: Ostendite mihi aliquem, inquit, qui & egrotet, & beatus sit: qui & in periculo sit, & beatus: qui & moriatur, & sit beatus: qui in ignominia sit beatus.* Animum ostendat aliquis vestrum hominis, qui idem cum Deo sentire velit, posthac nec Deum nec homines culpaturus, qui nullâ re frustretur, qui nullo casu ledatur, qui non irascatur, qui invidet nemini, qui non amuletur: qui (quid enim ambagibus est opus?) ex homine Deus fieri desideret.

Quid nos in hac re veriùs altiusque dicemus? Et unde de quæso hæc ad profanos illos delata aut illapsa?

Fuit, ut duo quidam hac ipsâ de re colloquerentur, quorum alter: Si res ita se habent, inquit, ut omnia quæ fiunt à divinâ voluntate proficiantur, ita ut nec unicuique *Matth. 6. 10. vers. 29.* quidem passerulus, Christo teste, in casses decidat, quin id Deus præviderit ab æterno, & voluerit, felices nos erimus, nec infelices esse unquam poterimus, si hæc capiamus. Felicissimi, ait iste, & jam pæne in cælo degemus: Sed pauci hoc explicatè capiunt, non quia id ulli capto difficile, sed quia animus non applicat. Quamvis & illud in causâ sit, quòd hoc rariùs aut minus luculentè inculcetur in concionibus; erudita sæpe aut jucunda auditu narrantur, sed parum utilia, & quæ scivisse vix quidquam facit ad cælum. Hoc docendum & urgendum, hoc assiduè inculcandum, quâ quisque ratione se suæque omnia divinæ deleget voluntati, & cælo potiatur extra cælum.

Catharina, illa à Senis, virgo sanctissima dicere solebat: Bonæ mentis homines, se quàm simillimos Servatori nostro, qui uti beatitudinem animæ in ipsis etiam tormentis nunquam amisit, ita nec illos eam perdere, cum hæc consistat in conformatione propriæ voluntatis cum divinâ. Neque hanc beatitudinem impedit multa pati, cum eam sæpe augeat. Non minus enim Deo conjunctus erat Job cum acerbissima quæque patere-tur, quàm cum delitiis afflueret: imò verò ausim dicere, Jobum Deo longè conjunctiorem fuisse egenum & ulcerosum in fimo, quàm magnificum & gloriosum in solio. Serenitas mentis cum voluntate divinâ copulatæ nullis ærumnarum nubilis auferri potest.

Heliotropio, inquit Plinius, sunt æterna folia: idem de hoc tali homine dixeris, *Folium ejus non defluet, æternum virebit.* *Plin. lib. 21. cap. 17. Psal. 1. v. 3.*

§. II.

Perlarum quispiam olim de suorum multitudine *Valer. Max.* gloriatus contra Græcos: Cras, inquit, solem obic-rabimus sagittis. Cui festivè Græcus: Gaudeo, inquit, sic *Plin. lib. 16. cap. 36.* enim in umbrâ meliùs præliabimur. Ita qui divinæ voluntati verè devotus est: Ruar, inquit, in me omnis Acherontica vis; adstant hostes, & solem ipsum obumbrent jaculis, non timebit cor meum, sub hac umbrâ com-modiùs pugnvero. Sicut fuerit voluntas Dei in cælo, sic fiat. *Psal. 26. v. 3. 1 Machab. cap. 3. v. 60.*

Narrat Cassianus, hominem Alexandrinum jam grandævum ab idololatriis velut agnum à lupis cinctum, *10. 12. c. 13. fine.* Omnium una mens erat, virum hunc vellicare, protrudere, exagitare, mille maledictis, mille injuriis lacessere, & velut pilam habere quâ dadatim luditur; demum unus per ludibrium querere, æquanam miracula ipsius Christus, quem tantopere jactaret, designasset? Cui sedatè senex: Hoc, inquit, miraculi patravit, quòd ego injurias, quibus me oneratis, tolerem, nec animi quietem perdam,

Z z